BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · sisè període · número 635 · dimecres 18 de novembre de 2026

TAULA DE CONTINGUT

3. **Tramitacions en curs**

3.01. **Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma**

3.01.01. **Projectes de llei**

Projecte de llei del patrimoni cultural immaterial
200-00010/15
Dictamen de la Comissió de Cultura 13
Esmenes reservades per a defensar en el Ple 37

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Els documents publicats en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (BOPC) són una reproducció fidel dels documents originals presentats al Registre General del Parlament.

La numeració del BOPC no està necessàriament vinculada a una sola data.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7798
DL: B-20.066-1980

www.parlament.cat

3. Tramitacions en curs

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma

3.01.01. Projectes de llei

Projecte de llei del patrimoni cultural immaterial

200-00010/15

DICTAMEN DE LA COMISSIÓ DE CULTURA

A la presidència del Parlament

La Comissió de Cultura, en la sessió tinguda el dia 4 de novembre de 2026, ha estudiat el text del Projecte de Llei del Patrimoni Cultural Immaterial (tram. 200-00010/15), l'informe de la ponència i les esmenes presentades pels grups parlamentaris.

Finalment, d'acord amb el que disposa l'article 120.6 i 7 del Reglament del Parlament, i recollint les modificacions aprovades per la Comissió, ha acordat d'establir el dictamen següent:

Projecte de Llei del patrimoni cultural immaterial

Preàmbul

L'article 127 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de cultura, que comprèn la protecció del patrimoni cultural i la regulació i l'execució de mesures destinades a garantir-ne l'enriquiment i la difusió, i a facilitar-ne l'accés, l'inventari, la declaració i la gestió. El patrimoni cultural objecte de protecció inclou els béns materials, tant mobles com immobles, i els béns immaterials.

Aquest patrimoni, com tota expressió cultural, evoluciona i es transforma al mateix ritme que la societat que l'acull i el genera.

Un dels canvis més remarcables que s'han produït els darrers anys en el camp patrimonial ha estat, probablement, l'eixamplament i l'enriquiment de la noció mateixa de patrimoni i els seus àmbits d'expressió. El concepte de patrimoni cultural ha evolucionat des d'una visió centrada en l'elaboració artística i monumental, pròpia de la grandesa i l'excel·lència del geni humà i dels grans períodes històrics, cap a una concepció més àmplia que incorpora allò que es genera i es transmet en el context proper i quotidià d'una comunitat o d'un grup social concret que comparteix uns trets i uns valors culturals. En aquest sentit, es reconeix com a patrimoni cultural immaterial les manifestacions i les expressions que es produeixen en les relacions socials i els àmbits d'interacció de les persones, com ara la vida familiar, laboral, econòmica, política, festiva o religiosa i el temps d'oci, entre d'altres, i en les diverses formes de comunicació orals, gestuals o visuals, inclosa la llengua de signes catalana.

A les nocions clàssiques d'exclusivitat i autenticitat històrica se'ls han sumat les de representativitat i continuïtat culturals, que impliquen posar èmfasi en els resultats històrics i llurs productes acabats, en els processos i en les dinàmiques de cada moment i de cada societat en concret. Aquest enriquiment deriva de la constatació del paper cada vegada més destacat que les comunitats, els grups i les persones tenen en els processos de producció, identificació i preservació patrimonials, i també la creixent potenciació dels valors socials i educatius.

Bona part d'aquestes aportacions s'han generat en el marc de les transformacions sociodemogràfiques, econòmiques i culturals esdevingudes a Catalunya al llarg de les darreres dècades, que han comportat una major diversitat, pluralitat i riquesa culturals.

Aquest patrimoni cultural immaterial, que es transmet de generació en generació, és recreat o reinterpretat constantment per les comunitats, els grups o les persones que en són portadors en funció de llur entorn, llur interacció amb la natura i llur història. Afavoreix la inclusivitat i el sentiment d'identitat i continuïtat, i contribueix a promoure l'equitat, la creativitat humana i el respecte a la diversitat cultural i de gènere. És, per naturalesa, heterogeni i multiforme, i, atesa la varietat de realitats socials on es pot expressar, té una gran capacitat per a recollir i fer emergir la diversitat, com a element de cohesió i de millora de la qualitat de vida de la societat, en concordança amb l'esperit dels acords internacionals en matèria de patrimoni.

La seva contribució al diàleg i al respecte envers altres modes de vida el converteix en un motor d'enfortiment de les societats democràtiques. En l'àmbit internacional, l'aprovació de diversos tractats per part de la UNESCO ha tingut un paper decisiu en el millorament i l'ampliació patrimonials.

El patrimoni immaterial s'expressa en les activitats i les expressions, tant materials com immaterials, que, inserides en la cultura popular i tradicional de les comunitats i els grups que constitueixen avui dia la societat de Catalunya, tenen un alt valor social i cultural per a les persones que en són membres, i també, segons els casos, per al conjunt de la població. A més, cal tenir en compte el patrimoni cultural comú que les noves tecnologies generen, amb unes expressions i unes formes que van arrelant a la societat. Cal estar atent a aquest arrelament i, si s'escau, preservar-lo i protegir-lo, atès que fomenten nous imaginaris i formes de fer i de compartir coneixement comuns.

Catalunya atresora una llarga tradició de treball amb relació al patrimoni immaterial. Des de mitjan segle XIX i fins a l'actualitat s'han dut a terme moltes activitats diverses relacionades amb l'estudi, la documentació, la presentació i la promoció dels diferents vessants de la cultura popular i tradicional catalana. A grans trets, aquesta tradició arrenca amb els estudis de cultura popular i folklore i la gestació de les primeres bases de l'etnologia catalana. Durant aquella època van sorgir iniciatives de gran valor social i científic, com ara l'Arxiu d'Etnografia i Folklore de Catalunya, l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya i l'Estudi de la Masia Catalana. A partir dels anys setanta i vuitanta del segle XX, l'aparició i la consolidació acadèmiques de l'etnologia i l'antropologia catalanes van conviure amb el desenvolupament d'una gran diversitat d'iniciatives etnogràfiques, museogràfiques i patrimonials, que, conjuntament, van donar lloc i van impulsar el camp del patrimoni etnològic, el qual es va afegir al conjunt de branques científiques que nodreixen el patrimoni cultural.

El 1993, l'estudi, la documentació, la protecció, la difusió i la promoció del patrimoni etnològic es va incorporar a la política cultural i patrimonial del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya per mitjà de la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, i la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català. La Llei 2/1993 establia en l'article 2.2 que «la cultura popular i tradicional inclou tot el que fa referència al conjunt de manifestacions culturals, tant materials com immaterials, com són les festes i els costums, la música i els instruments, els balls i les representacions, les tradicions festives, les creacions literàries, la cuina, les tècniques i els oficis i totes les altres manifestacions que tenen caràcter popular i tradicional, i també les activitats tendents a difondre-les arreu del territori i a tots els ciutadans». L'article 5 disposava que constitueixen el patrimoni etnològic els béns immobles, els béns mobles i els béns immaterials que són expressió de tècniques, oficis o formes de vida tradicionals. La Llei 9/1993 regula la protecció dels béns culturals mobles i immobles, l'article 1.3 de la qual estableix que formen part del patrimoni cultural català els béns immaterials integrants de la cultura popular i tradicional i les particularitats lingüístiques, d'acord amb la Llei 2/1993.

Ambdues lleis van implicar el desenvolupament d'algunes de les línies de treball que han contribuït a la consolidació i el reconeixement del patrimoni immaterial com un camp d'acció amb personalitat pròpia en el marc del conjunt del patrimoni cultural. En aquest sentit, cal destacar l'Inventari del patrimoni etnològic de Catalunya, la Fonoteca de Música Popular i Tradicional Catalana i el Catàleg del patrimoni festiu de Catalunya com a programes que s'han desenvolupat o que estan en curs. Aquests, al seu torn, s'han estructurat per mitjà d'un conjunt d'actuacions patrimonials dutes a terme per un gran nombre d'institucions i entitats, tant de titularitat pública com privada, com ara museus, arxius, equipament culturals, associacions i centres d'estudis, entre d'altres, algunes de les quals integren l'Observatori del Patrimoni Etnològic i Immaterial. Totes elles han enriquit el conjunt de recursos per a la salvaguarda i promoció del patrimoni immaterial a tot el territori.

El concepte de patrimoni cultural immaterial s'incorpora en el dret internacional per mitjà de l'acció de la UNESCO, que ha definit el patrimoni cultural immaterial i ha establert les obligacions de les administracions en aquest àmbit per mitjà de tractats internacionals com la Convenció per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial (2003) i la Convenció sobre la protecció i la promoció de la diversitat de les expressions culturals (2005). En aquest sentit, la IX Conferència de les Nacions Unides sobre la normalització dels noms geogràfics (2007), en la Resolució IX/4, reconeix que els topònims formen part del patrimoni cultural immaterial de la humanitat, i encoratja els organismes competents a inventariar-los, salvaguardar-los i promoure'ls.

Pel que fa a l'estudi i la recerca del patrimoni cultural immaterial, cal remarcar la tasca de les universitats catalanes i llurs càtedres en l'estudi, la recerca, la creació de nous coneixements i la difusió que des de fa anys duen a terme amb relació a les dinàmiques socials i culturals vinculades al patrimoni immaterial.

La tradició associativa de Catalunya té unes arrels profundes que es remunten a l'edat mitjana, quan les confraries, els gremis i altres formes d'organització comunitària exercien funcions corporatives, sociolaborals, assistencials, culturals i religioses. Aquestes entitats van contribuir a la configuració de les ciutats i poblacions catalanes, a l'enfortiment dels vincles identitaris i a la cohesió social, alhora que impulsaven manifestacions festives, rituals i pràctiques tradicionals que s'han perpetuat al llarg dels segles i que avui formen part del patrimoni cultural immaterial de Catalunya. Paral·lelament, les colles i altres agrupacions vinculades als oficis, a les relacions familiars i a la vida comunitària també van tenir un paper essencial en la preservació i la transmissió d'aquest patrimoni.

La desaparició de l'antic règim i les transformacions socials del segle XIX van afavorir l'aparició de noves formes d'associacionisme cultural, recreatiu i cívic, especialment a partir de la dècada dels anys trenta. Aquest procés va coincidir amb el desenvolupament de la Renaixença, moviment de recuperació de la llengua, la literatura i la cultura catalanes, l'inici simbòlic del qual se situa tradicionalment en la publicació del poema *La pàtria*, conegut com a *Oda a la pàtria*, de Bonaventura Carles Aribau, el 1833. En aquest context de revitalització cultural, l'associacionisme va adquirir una rellevància creixent com a instrument de preservació de les tradicions populars, de participació ciutadana i de transmissió de les manifestacions culturals.

Durant la segona meitat del segle XIX, aquest moviment associatiu, de caràcter plural i interclassista, es va consolidar progressivament, malgrat les limitacions jurídiques i administratives existents. En aquest procés cal destacar la Reial ordre del 10 de juny de 1861, relativa a les societats de socors mutus, el reconeixement constitucional del dret d'associació per la Constitució de 1869 i, posteriorment, la Llei d'associacions de 1887, que va establir un marc jurídic general per a l'exercici d'aquest dret. Aquesta evolució va contribuir a l'expansió de les entitats culturals, recreatives i cíviques, que van esdevenir protagonistes de la vida col·lectiva i de la continuïtat de nombroses expressions del patrimoni cultural immaterial.

Aquesta tradició associativa va perviure al llarg del segle xx, malgrat les conseqüències de la Guerra Civil i les restriccions imposades durant la dictadura franquista. Amb el restabliment de la democràcia, les comunitats, els grups i les entitats culturals, sovint amb la col·laboració de les administracions locals, van impulsar la recuperació i la revitalització de manifestacions festives, rituals i tradicions populars que havien estat prohibides o relegades. Aquest procés ha consolidat l'associacionisme cultural com un dels principals instruments de preservació, recreació i transmissió del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

El patrimoni cultural immaterial constitueix una expressió viva i dinàmica de la identitat col·lectiva, la continuïtat de la qual depèn de la participació activa de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors. En conseqüència, aquesta llei reconeix el seu protagonisme en la identificació, la salvaguarda, la transmissió i la promoció d'aquest patrimoni, i atribueix a les administracions públiques la responsabilitat de facilitar les condicions i els mitjans necessaris per a garantir-ne la continuïtat.

En aquest context, i d'acord amb les iniciatives impulsades pel Parlament de Catalunya, especialment la moció aprovada el 7 de març de 2024 i la Resolució 288/XV, aquesta llei té per objecte reforçar el reconeixement i la protecció jurídica del patrimoni cultural immaterial, de conformitat amb els principis de la Convenció per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial de la UNESCO, de 2003, i de la Convenció sobre la protecció i la promoció de la diversitat de les expressions culturals, de 2005.

Amb aquesta finalitat, la llei estableix els instruments d'identificació, inventari, protecció i salvaguarda del patrimoni cultural immaterial, regula els procediments de declaració d'interès nacional i local i delimita les competències de les administracions públiques. Així mateix, promou la simplificació administrativa, l'agilització dels procediments i la interoperabilitat i l'actualització dels instruments de gestió, amb l'objectiu de facilitar la participació de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors i dels ens locals.

La llei també destaca la importància de l'ús de l'espai públic per al desenvolupament de les manifestacions culturals i festives, i n'afavoreix la pràctica amb respecte a les competències municipals i a les exigències de seguretat, convivència i sostenibilitat. Igualment, considera l'educació i la transmissió intergeneracional instruments essencials de salvaguarda, i valora la contribució del patrimoni cultural immaterial a la cohesió territorial, la dinamització comunitària i la lluita contra el despoblament rural.

Finalment, la llei reconeix la tasca de les entitats culturals i de les comunitats, els grups i les persones que són portadors del patrimoni cultural immaterial, estableix mesures de suport tècnic i econòmic per a facilitar l'exercici de llurs funcions i promou mecanismes de finançament que contribueixin a garantir-ne la preservació, la continuïtat i la transmissió.

La Llei s'estructura en quaranta articles, distribuïts en nou capítols, sis disposicions addicionals, dues disposicions transitòries, una disposició derogatòria i quatre disposicions finals.

El capítol I, de disposicions generals, estableix l'objecte de la Llei, defineix el patrimoni cultural immaterial i especifica els àmbits en què es manifesta. És rellevant destacar que s'exclouen d'aquesta llei tots els béns del patrimoni cultural immaterial que no siguin compatibles amb el respecte als drets humans i la protecció dels animals o amb les dinàmiques de respecte mutu entre comunitats, grups o persones. També es detallen les característiques generals d'aquest tipus de patrimoni i, a més, es defineixen la salvaguarda del patrimoni immaterial, entesa com una extensió de la noció de protecció, que inclou les mesures que han de garantir la viabilitat d'aquest patrimoni, i també les comunitats, els grups i les persones que en són portadors. Finalment, s'hi recullen les actuacions de les administracions públiques.

El capítol II regula l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya de Catalunya, que inclou tots els béns culturals immaterials de Catalunya, amb la voluntat d'assegurar-ne la salvaguarda. Les dades d'aquest inventari són públiques i accessibles per mitjans digitals.

El capítol III estableix les categories de protecció del patrimoni cultural immaterial, que són dues, la dels béns culturals immaterials d'interès nacional i la dels béns culturals immaterials d'interès local, i els procediments per a llur declaració. Per a poder ésser declarats com a béns culturals immaterials, tant si són d'interès nacional com d'interès local, han d'estar inclosos prèviament en l'Inventari del patrimoni cultural immaterial.

El capítol IV regula el règim de salvaguarda dels béns culturals immaterials d'interès nacional i d'interès local. Estableix que els béns d'ambdues categories han de tenir mesures de salvaguarda com a instruments de gestió, revisables periòdicament, amb una metodologia d'actuació i un programa d'accions definits; disposa que les administracions públiques han d'adoptar les mesures pertinents per a la protecció i la difusió d'aquest patrimoni; encarrega a les administracions públiques que vetllin perquè el patrimoni cultural immaterial no sigui objecte d'apropiació indeguda per part de persones que no tenen legitimitat per mitjà del reconeixement de drets de propietat intel·lectual o industrial, i garanteix l'accés als béns culturals immaterials d'interès nacional i d'interès local tant del personal investigador, perquè pugui examinar-los i estudiar-los, com de la ciutadania, sens perjudici dels usos consuetudinaris pels quals es regeix l'accés a determinats aspectes d'aquestes manifestacions culturals.

El capítol V inclou un conjunt de polítiques públiques amb relació a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial, concretament sobre educació, sensibilització i enfortiment de capacitats; el foment de les càtedres universitàries; la presència en els mitjans de comunicació públics; el reconeixement institucional, la inclusivitat, i la protecció del patrimoni cultural immaterial del poble gitano.

El capítol VI recull diverses regles relacionades amb els béns materials vinculats a béns culturals immaterials i amb els llocs, espais i paisatge cultural on es desenvolupen.

El capítol VII tracta de l'associacionisme cultural amb relació al patrimoni cultural immaterial, que ha de disposar de mesures d'impuls, i estableix els drets i les obligacions de les entitats d'interès cultural. En aquest sentit, la Llei deroga dues lletres de l'article 1 i el capítol I de la Llei 2/1993, però manté vigents les disposicions relatives a l'associacionisme cultural. D'aquesta manera, la Llei 2/1993 continua regulant els aspectes generals de l'associacionisme cultural, mentre que el capítol VII d'aquesta llei se centra específicament en l'associacionisme cultural vinculat al patrimoni cultural immaterial.

El capítol VIII estableix l'òrgan col·legiat de caràcter consultiu en matèria de patrimoni immaterial. Així mateix, estableix que la composició, les funcions i el funcionament d'aquest òrgan s'han de regular per ordre de la persona titular del departament competent en matèria de cultura.

El capítol IX estableix un règim sancionador en matèria de patrimoni cultural immaterial.

Capítol I. Disposicions generals

Article 1. Objecte

Aquesta llei té per objecte:

a) La salvaguarda del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

b) El reconeixement de les comunitats, els grups i les persones que són portadors del patrimoni cultural immaterial com a agents protagonistes en aquest àmbit, i també de l'associacionisme cultural com a expressió organitzada de llur participació.

c) L'establiment de les actuacions de les administracions públiques amb relació al patrimoni cultural immaterial.

Article 2. Concepte de patrimoni cultural immaterial

1. S'entén per *patrimoni cultural immaterial* els usos, les pràctiques, les representacions, les expressions, les manifestacions, els coneixements, les activitats i les tècniques, juntament amb els instruments, els objectes, els artefactes, els béns mobles i immobles i els espais culturals i naturals que els són inherents, que les comunitats, els grups i les persones que en són portadors reconeguin com a part integrant de llur patrimoni cultural i que es transmeten de generació en generació.

2. El patrimoni cultural immaterial ho és amb independència del seu origen social, comunitari o institucional, del seu grau de formalització o del seu context de creació i transmissió.

3. Als efectes d'aquesta llei, els usos, les pràctiques, les representacions, les expressions, les manifestacions, els coneixements, les activitats i les tècniques integrants del patrimoni cultural immaterial es denominen *béns*.

Article 3. Àmbits del patrimoni cultural immaterial

1. El patrimoni cultural immaterial es manifesta en els àmbits següents:

a) Tradicions i expressions orals, incloses la llengua i les seves modalitats i particularitats, i altres formes de comunicació gestual o visual.

b) Pràctiques performatives, danses, ball, teatralitat, cant i manifestacions musicals i sonores.

c) Usos socials, inclosos els sistemes de cura, la gastronomia i les arts culinàries; creences, rituals, festes, cerimònies, jocs i esports, i altres formes de sociabilitat col·lectiva i d'organització social, i també usos i costums tradicionals.

d) Sistemes de creació, socialització i difusió del coneixement, i usos dedicats a la natura i l'univers.

e) Activitats productives, processos i tècniques artesanals i tradicionals, siguin de caràcter perdurable o efímer, i sistemes de treball i llur tecnologia.

2. Els béns del patrimoni cultural immaterial es poden incloure en més d'un dels àmbits a què fa referència l'apartat 1 depenent de les dimensions socials, organitzatives, simbòliques o comunicatives que presentin.

Article 4. Característiques del patrimoni cultural immaterial

1. Els béns del patrimoni cultural immaterial no poden comportar manifestacions de discriminació o de violència contràries als drets humans, la igualtat de gènere, el benestar de les persones i dels animals, la integritat dels ecosistemes o els valors i principis que inspiren l'ordenament jurídic.

2. El patrimoni cultural immaterial, a l'efecte d'ésser objecte de protecció i salvaguarda, ha de tenir les característiques següents, amb relació als atributs que es detallen a continuació:

a) Pel que fa a la pertinença, que s'emmarqui en la definició que estableix aquesta llei.

b) Pel que fa al reconeixement, que sigui reconegut per les comunitats, els grups i les persones que en són portadors com a part integrant de llur patrimoni cultural, i que aquest reconeixement comporti l'enfortiment dels llaços entre els seus membres.

c) Pel que fa a la representativitat, que sigui referent i representatiu dels processos històrics, socials i culturals de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors.

d) Pel que fa a la participació i la cohesió socials, que promogui els processos de participació i cohesió socials entre els membres d'una comunitat o un grup determinats i alhora entre les diverses comunitats i grups que formen el conjunt de la societat.

e) Pel que fa a la vigència, que sigui vigent, preservi la seva funció sociocultural i representi un testimoni d'una tradició o expressió cultural viva, i alhora que integri el dinamisme que li és consubstancial.

f) Pel que fa a la tradició i la contemporaneïtat, que conjugui el rol d'ésser portador i transmissor d'una tradició pròpia d'una comunitat o un grup, o bé del conjunt de la societat, amb la capacitat de transformació i adaptació a les dinàmiques i els valors socials i culturals.

g) Pel que fa a la transmissió, que es pugui transmetre per via oral, per mitjà de la pràctica i l'aprenentatge, de l'escriptura o d'altres sistemes de notació, de l'ensenyament formal o no formal, o d'altres formes de recreació i continuïtat cultural.

3. El patrimoni cultural immaterial, mantenint l'essència i l'esperit de cada bé, ha d'ésser compatible amb el respecte a la diversitat.

Article 5. Concepte de salvaguarda

1. La salvaguarda del patrimoni cultural immaterial té com a finalitat el desenvolupament d'accions destinades a la identificació, la documentació, la investigació, la preservació, la protecció, el reconeixement, la divulgació tant per mitjà de l'educació formal com de la no formal, la difusió, la dinamització, la promoció i la revitalització d'aquest patrimoni per a la seva transmissió al conjunt de la societat i les generacions futures.

2. La salvaguarda del patrimoni cultural immaterial comprèn:

a) Mesures destinades a garantir el manteniment d'aquest patrimoni i a reforçar-lo.

b) Mesures urgents per a assegurar la viabilitat d'aquest patrimoni, si escau.

3. Les mesures de salvaguarda del patrimoni cultural immaterial a què fa referència l'apartat 2.*a* es caracteritzen pel protagonisme i la responsabilitat tant de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors com de les administracions públiques i altres tipus d'institucions, públiques o privades, que tenen com a objectiu principal la salvaguarda d'aquest patrimoni.

4. Les mesures urgents de salvaguarda del patrimoni cultural immaterial a què fa referència l'apartat 2.*b* són impulsades pel departament competent en matèria de cultura, sens perjudici de la participació activa i el consentiment de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors, directament o per mitjà de llurs entitats representatives, tenint en compte les mesures proposades en la memòria o documentació per a la declaració de bé cultural immaterial, tant d'interès nacional com local, a la qual fan referència els articles 11 i 15.

Article 6. Comunitats, grups i persones portadors del patrimoni cultural immaterial

1. Les comunitats, els grups i les persones que són portadors del patrimoni cultural immaterial són els que reconeixen un bé cultural immaterial com a part integrant de llur patrimoni.

2. Als efectes del que disposa aquesta llei, s'entén per:

a) *Comunitat portadora*: la xarxa de persones vinculades per un sentit compartit d'identitat i pertinença, fonamentat en una relació històrica i continuada en la pràctica, la transmissió o el compromís amb llur patrimoni cultural immaterial.

b) *Grup portador*: el conjunt de persones pertanyents a una o diverses comunitats que comparteix coneixements, tècniques i pràctiques específiques relacionades amb la pràctica, la creació, la recreació, la preservació i la transmissió del patrimoni cultural immaterial.

c) *Persona portadora*: la persona que, pertanyent a una o diverses comunitats, disposa de coneixements, tècniques, experiències o altres característiques notòries que li permeten de complir funcions específiques en la pràctica, la creació, la recreació, la preservació i la transmissió dels béns del patrimoni cultural immaterial.

3. Les comunitats, els grups i les persones a què fa referència l'apartat 1 són, principalment, els agents socials i culturals que participen en els processos d'identificació, desenvolupament, salvaguarda, protecció i promoció del patrimoni cultural immaterial, juntament amb la ciutadania en general, per mitjà dels espais de col·laboració i participació, entre els quals les associacions i les fundacions.

4. Poden prendre part en els processos a què fa referència l'apartat 3 les diverses institucions, públiques o privades, que tenen com un dels objectius principals la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial en el marc de llurs competències i funcions.

5. Les comunitats, els grups i les persones a què fa referència l'apartat 1 es poden organitzar o constituir en qualsevol de les formes jurídiques admeses en l'ordenament jurídic, sempre que no tinguin finalitat lucrativa.

Article 7. Actuacions de les administracions públiques

1. És un deure de les administracions públiques protegir el patrimoni cultural immaterial i donar suport a la seva salvaguarda, en els marcs competencials respectius, a fi que aquest patrimoni es manifesti plenament en els àmbits socials, culturals i educatius, i assegurar-ne així la pervivència dinàmica en el futur.

2. D'acord amb el que estableix l'apartat 1, les administracions públiques han de tenir, per mitjà de llurs actuacions, els objectius generals següents:

a) Elaborar i gestionar l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya, amb les indicacions que estableix l'article 8.

b) Difondre el patrimoni cultural immaterial en totes les seves modalitats i àmbits.

c) Potenciar la valoració social i cultural dels diversos béns del patrimoni cultural immaterial.

d) Fomentar i protegir, especialment per mitjà d'instruments econòmics i pressupostaris, els béns objecte de la salvaguarda que regula aquesta llei, d'acord amb els principis de transparència i simplificació administrativa i burocràtica.

e) Garantir la incorporació del patrimoni cultural immaterial en les polítiques educatives, en tots els nivells del sistema, per mitjà de mesures de foment, programes específics, materials didàctics i accions de col·laboració amb la comunitat educativa, amb les comunitats, els grups i les persones que en són portadors i amb els organismes competents en la matèria de patrimoni, amb la finalitat d'afavorir el coneixement, el respecte i la transmissió d'aquest patrimoni.

3. Les administracions públiques han de promoure una participació tan àmplia com sigui possible de les comunitats, els grups i les persones que són portadors de patrimoni cultural immaterial, que el mantenen i transmeten, i contribuir a enfortir llurs capacitats per a gestionar-lo.

4. Les administracions públiques han de preservar, promoure i afavorir el desenvolupament inclusiu de la identitat cultural de Catalunya, expressada per mitjà del seu patrimoni cultural immaterial, i han de reconèixer i garantir el dret de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors a conservar-la, transmetre-la i desenvolupar-la.

5. Les administracions públiques han de garantir els drets culturals digitals de la ciutadania, entesos com el dret d'accés, participació, creació, preservació i reutilització del patrimoni cultural immaterial, per mitjà de plataformes i infraestructures digitals obertes, inclusives i comunitàries.

Capítol II. Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya

Article 8. Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya

1. L'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya és l'instrument públic d'identificació, documentació, reconeixement, visibilització i salvaguarda del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

2. El departament competent en matèria de cultura és el responsable d'elaborar i mantenir l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

3. Són susceptibles d'inscripció a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya tots els béns reconeguts com a patrimoni cultural immaterial per les comunitats, els grups o les persones que en són portadors, amb independència de llur àmbit territorial, i que siguin compatibles amb els drets humans i els principis ètics de la Convenció per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial de la UNESCO.

4. La inscripció d'un bé a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya es produeix a iniciativa de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors, directament o mitjançant llurs associacions representatives, per mitjà d'un procediment simplificat.

5. La inscripció d'un bé a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya no està sotmesa a procediments de concurrència competitiva ni a criteris comparatius entre béns ni a limitacions quantitatives.

6. La inscripció d'un bé a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya té caràcter declaratiu i no constitutiu, i declara com a integrants del patrimoni cultural immaterial de Catalunya realitats culturals preexistents identificades per les comunitats, els grups o les persones que en són portadors.

7. La sol·licitud d'inscripció d'un bé a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya ha d'incloure una descripció sintètica del bé i del seu significat social, la identificació de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors, els béns materials que hi estan vinculats, si escau, i les mesures de salvaguarda que es duen a terme o que es considera necessari adoptar.

8. El termini per a resoldre i notificar la resolució del procediment d'inscripció és de sis mesos a comptar de la presentació de la sol·licitud. Un cop transcorregut aquest termini sense que s'hagi notificat una resolució expressa, la sol·licitud s'entén estimada i el bé queda inscrit en l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

9. La inscripció d'un bé a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya comporta el reconeixement públic del bé i la possibilitat d'accedir a mesures de salvaguarda, sense imposar obligacions formals addicionals a les comunitats, els grups o les persones que en són portadors.

10. La inscripció d'un bé a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya no estableix cap jerarquia de valor cultural entre els béns que en formen part i té com a finalitat principal garantir-ne el reconeixement, la transmissió i la continuïtat.

11. El procediment d'inscripció, classificació, modificació i, si escau, exclusió d'un bé de l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya, i també les mesures específiques de salvaguarda associades a cada categoria, han de comptar amb la participació de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors.

12. A fi que un bé cultural immaterial pugui ésser declarat d'interès local o nacional, ha d'estar prèviament inscrit a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya. La classificació posterior en una de les dues categories de protecció que estableix aquesta llei és complementària i respon únicament a finalitats de gestió i salvaguarda.

13. Les dades incloses en l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya han d'ésser accessibles per mitjà de formats oberts, interoperables i amb llicències obertes que en permetin la reutilització respectuosa, d'acord amb els principis dels recursos comuns digitals, els drets culturals i la preservació de la memòria col·lectiva.

Capítol III. Categories de protecció del patrimoni cultural immaterial

Article 9. Categories de protecció del patrimoni cultural immaterial

1. Els béns de l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya poden ésser declarats béns culturals immaterials d'interès nacional o béns culturals immaterials d'interès local quan presentin singularitats que ho justifiquin, d'acord amb els requisits establerts en aquesta llei.

2. La declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional o d'interès local comporta, en ambdós casos, el reconeixement d'un valor cultural singular del bé, derivat de les seves característiques, significació, rellevància o representativitat dins el patrimoni cultural immaterial.

3. La diferència entre les categories a què fa referència l'apartat 1 respon a l'abast del valor cultural reconegut i determina el règim de protecció, les competències administratives i els instruments de salvaguarda que els són aplicables.

Article 10. Béns culturals immaterials d'interès nacional

Són béns culturals immaterials d'interès nacional els béns del patrimoni cultural immaterial que, d'acord amb el reconeixement de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors, presenten una dimensió compartida o supralocal dins de Catalunya, o bé que, tot i estar vinculats principalment a una localitat concreta, tenen una trajectòria històrica continuada i un valor simbòlic àmpliament reconegut més enllà del lloc específic on es desenvolupen.

Article 11. Procediment de declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional

1. La declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional d'un bé de l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya requereix la tramitació d'un procediment de declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional per part del departament competent en matèria de cultura.

2. El procediment a què fa referència l'apartat 1 es pot iniciar:

a) D'ofici, per acord del departament competent en matèria de cultura, adoptat per iniciativa pròpia o a proposta d'una altra administració pública o d'una persona o entitat que tingui la condició d'agent del patrimoni cultural immaterial.

b) A instància de part, per mitjà d'una sol·licitud d'iniciació presentada per una persona o entitat que estigui interessada en la declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional.

3. La proposta d'iniciació formulada per tercers a què fa referència l'apartat 2.*a* s'ha de resoldre en el termini de tres mesos. Si és denegada, la resolució ha d'ésser motivada i s'ha de notificar a les persones o entitats interessades. Si transcorre aquest termini sense que s'hagi dictat una resolució expressa, la proposta d'iniciació s'entén estimada.

4. L'inici del procediment de declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional s'ha de notificar a les parts interessades i publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

5. En la instrucció del procediment de declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional cal donar audiència als agents del bé cultural immaterial objecte de la declaració, a les persones que hi tenen un vincle destacat i a les titulars de drets reals relacionats amb aquest bé. També s'ha d'obrir en paral·lel un període d'informació pública.

6. L'expedient per a la declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional ha de contenir una memòria, d'acord amb el model normalitzat, que ha d'incloure:

a) La identificació de la comunitat, el grup o les persones que són portadors del bé, i de les institucions i les entitats patrimonials que també hi estan implicades.

b) El testimoni del posicionament favorable a la declaració per part de la comunitat, el grup o les persones que en són portadors si no han iniciat el procediment.

c) La descripció del bé, que ha de contenir la història, el significat social, les funcions i les formes de transmissió, i també els usos, les pràctiques, les representacions, les expressions, les manifestacions, els coneixements, les activitats o les tècniques que l'integren, amb una indicació de l'àmbit territorial i els espais on es desenvolupa.

d) Els béns materials, mobles i immobles, que estan vinculats al bé cultural immaterial perquè li donen suport i el caracteritzen de manera singular, si escau.

e) La identificació de necessitats de salvaguarda, especialment de les mesures de salvaguarda urgents per a assegurar la viabilitat d'aquest patrimoni.

7. En l'expedient a què fa referència l'apartat 6 ha de constar l'informe preceptiu i vinculant del consell assessor del patrimoni cultural immaterial a què fa referència l'article 37, que s'ha d'emetre en el termini de tres mesos des de la data de publicació de l'acord d'inici del procediment en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

8. La memòria i el conjunt de l'expedient per a la declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional pot incorporar aportacions de persones expertes pertanyents a l'àmbit del patrimoni cultural immaterial, sens perjudici de la participació d'altres provinents d'altres branques de les ciències socials i humanes. Si persones externes al procediment han d'emetre un informe, el termini per a fer-ho és d'un mes, durant el qual queda en suspens el termini per a resoldre el procediment.

9. La declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional ha d'ésser acordada pel Govern de la Generalitat, a proposta de la persona titular del departament competent en matèria de cultura, i s'ha de notificar a les persones interessades. A més, la dita declaració s'ha de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i en el *Boletín Oficial del Estado.*

10. L'acord de declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional s'ha d'adoptar en el termini de dotze mesos, a comptar de la data en què s'ha iniciat el procediment. En cas que l'inici d'ofici de la declaració sigui promogut per tercers, el termini de dotze mesos comença a comptar de la data de presentació de la sol·licitud d'inici.

11. Si el procediment s'ha iniciat a instància de part, un cop transcorregut el termini a què fa referència l'apartat 10 sense que s'hagi dictat i notificat l'acord de declaració, la sol·licitud s'entén estimada i el bé adquireix la condició de bé cultural immaterial d'interès nacional.

12. Si el procediment s'ha iniciat d'ofici, un cop transcorregut el termini a què fa referència l'apartat 10 sense que s'hagi dictat i notificat l'acord de declaració, es produeix la caducitat del procediment. En cas de caducitat, si la persona o l'entitat interessada que va sol·licitar l'inici del procediment manté el seu interès, pot requerir a l'Administració que torni a iniciar el procediment sense necessitat d'haver d'aportar la documentació que ja s'havia incorporat prèviament a l'expedient. Així mateix, podrà demanar la incorporació al nou procediment dels elements de la memòria que haguessin estat anteriorment acomplerts, excepte si, per raó de la variació de les circumstàncies, l'òrgan administratiu considera que s'han de fer novament.

Article 12. Registre de béns culturals d'interès nacional

1. Els béns culturals immaterials d'interès nacional han d'ésser inscrits en el Registre de béns culturals d'interès nacional, que regula l'article 13 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, en el qual també s'ha d'anotar preventivament l'inici dels expedients de declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional.

2. És obligació de les administracions públiques, les entitats públiques o privades o les comunitats, els grups o les persones que promouen la declaració d'un bé cultural immaterial d'interès nacional comunicar al Registre de béns culturals d'interès nacional tots els actes jurídics i tècnics que el puguin afectar.

Article 13. Procediment per a deixar sense efecte o modificar una declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional

1. Una declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional només es pot deixar sense efecte o modificar si s'acredita una alteració substancial de les circumstàncies que en van justificar la declaració.

2. El procediment per a deixar sense efecte una declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional només es pot iniciar a instància del departament competent en matèria de cultura o d'una entitat acreditada per la UNESCO en el marc de la Convenció per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial.

3. El procediment per a deixar sense efecte o modificar una declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional ha de seguir els mateixos tràmits i requisits establerts per a la declaració, inclòs l'informe preceptiu i vinculant a què fa referència l'article 11.7.

Article 14. Béns culturals immaterials d'interès local

Són béns culturals immaterials d'interès local els béns del patrimoni cultural immaterial que, d'acord amb el reconeixement de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors, presenten una vinculació especial amb un municipi o una entitat local de la qual formi part, on es desenvolupen principalment i tenen una significació cultural i social destacada.

Article 15. Procediment de declaració de bé cultural immaterial d'interès local

1. La declaració de bé cultural immaterial d'interès local d'un bé de l'Inventari del patrimoni cultural immaterial requereix la tramitació prèvia d'un procediment administratiu, d'acord amb els tràmits i requisits que estableix l'article 11 per a la declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional, amb les especificitats que estableix aquest article.

2. El procediment de declaració de bé cultural immaterial d'interès local pot ésser iniciat d'ofici per l'ajuntament o l'entitat local competent o a instància de part, en els termes que estableix l'article 11.2.

3. La competència per a la declaració de bé cultural immaterial d'interès local correspon al ple de l'ajuntament en els municipis de més de 5.000 habitants i al ple del consell comarcal en els municipis de fins a 5.000 habitants. En aquest darrer cas, si el procediment s'inicia per iniciativa pròpia del consell comarcal, cal obtenir prèviament la conformitat de l'ajuntament corresponent.

4. En l'expedient de declaració ha de constar l'informe favorable d'una persona tècnica amb formació adequada i directament relacionada amb la tipologia del patrimoni cultural immaterial objecte de declaració, que ha d'ésser acreditable. No és exigible l'informe del consell assessor del patrimoni cultural immaterial de Catalunya a què fa referència l'article 11.7.

5. El termini per a resoldre i notificar l'acord de declaració és de sis mesos a comptar de la data d'inici del procediment. En cas que transcorri aquest termini sense que s'hagi notificat una resolució expressa, la sol·licitud s'entén estimada si el procediment s'ha iniciat a instància de part, però es produeix la caducitat del procediment si aquest s'ha iniciat d'ofici, en els termes que estableix l'article 11.12.

6. L'acord de declaració de bé cultural immaterial d'interès local s'ha de comunicar al departament competent en matèria de cultura perquè en faci l'anotació corresponent a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

7. Només es publica al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* l'acord de declaració de bé cultural immaterial d'interès local.

8. Una declaració de bé cultural immaterial d'interès local es pot modificar o deixar sense efecte seguint el mateix procediment establert per a la seva declaració. Els acords de modificació o que deixin sense efecte una declaració s'han de comunicar al departament competent en matèria de cultura.

Capítol IV. Règim de salvaguarda del patrimoni cultural immaterial

Article 16. Mesures de salvaguarda dels béns culturals immaterials d'interès nacional

1. Correspon al departament competent en matèria de cultura de promoure les polítiques públiques per a garantir la salvaguarda dels béns culturals immaterials d'interès nacional.

2. Els béns culturals immaterials d'interès nacional, en el marc del que disposa l'article 5, han de tenir un conjunt de mesures de salvaguarda que defineixin una metodologia d'actuació i un programa d'accions amb l'objectiu que el departament competent en matèria de cultura coordini les iniciatives dels diversos agents implicats a favor del bé declarat.

3. Les mesures de salvaguarda són sistemes de gestió dinàmics que s'han de revisar i actualitzar periòdicament.

4. El departament competent en matèria de cultura ha de vetllar perquè els béns culturals immaterials d'interès nacional mantinguin els valors que en van justificar la declaració. Amb aquesta finalitat, el departament esmentat ha d'adoptar les mesures d'ordre jurídic, tècnic, administratiu i financer adequades a fi de:

a) Adreçar a les comunitats, els grups i les persones que són portadors d'aquests béns les recomanacions existents que consideri necessàries per al manteniment dels valors que els defineixen.

b) Afavorir la creació o el reforçament d'institucions de formació en la documentació, la investigació i la gestió d'aquests béns, i també llur transmissió en els fòrums i els espais en què es manifesten i s'expressen.

c) Fomentar estudis científics, tècnics i artístics, i metodologies d'investigació per a la salvaguarda eficaç d'aquests béns i, en particular, dels que estiguin en perill.

d) Atendre, amb una convocatòria pluriennal, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, les sol·licituds d'ajuts per al manteniment i la conservació d'aquests béns.

e) Garantir l'accés a aquests béns, sempre que no es vulnerin l'essència i les característiques dels béns ni els drets de tercers sobre aquests i es respectin els usos consuetudinaris que regeixen l'accés a determinats aspectes d'aquest patrimoni.

f) Vetllar per la divulgació, la visibilitat i la promoció del coneixement d'aquests béns, potenciar-ne l'estudi i facilitar l'accés a la documentació corresponent.

g) Vetllar per la conservació dels suports materials d'aquests béns, tant mobles com immobles, i dels espais que els són inherents, sempre que aquesta protecció en permeti el manteniment, l'evolució i l'ús habitual.

5. Correspon al departament competent en matèria de cultura d'articular i, si escau, regular mesures de seguiment dels béns culturals immaterials d'interès nacional.

6. Els departaments de la Generalitat, en els àmbits respectius, i els ajuntaments i altres ens locals, en l'àmbit de llurs competències, han de vetllar per la difusió i la promoció dels béns culturals immaterials d'interès nacional, sempre que aquestes actuacions respectin el significat i la funció que aquests béns tenen per a les comunitats, els grups o les persones que en són portadors i no comportin formes de comercialització excessiva o de turisme no sostenible que en puguin comprometre la salvaguarda.

Article 17. Mesures de salvaguarda dels béns culturals immaterials d'interès local

1. L'acord de declaració de bé cultural immaterial d'interès local ha d'incloure les mesures o actuacions específiques d'ordre jurídic, tècnic, administratiu i financer que es considerin més adequades per a la salvaguarda del bé i per a garantir-ne la visibilitat, la realització, la conservació, el coneixement, la difusió i l'accés, en els termes que estableixen els articles 5 i 20.

2. Les mesures i actuacions a què fa referència l'apartat 1 s'han d'ajustar a les competències de l'administració local que n'ha acordat la declaració.

3. Si les comunitats, els grups o les persones que són portadors d'un bé cultural immaterial d'interès local, alerten, directament o per mitjà de llurs associacions representatives, de l'existència de riscos greus que en poden comprometre la viabilitat, la transmissió o la continuïtat, l'administració que n'ha acordat la declaració ha d'encarregar l'elaboració d'un informe tècnic. Aquest informe ha de valorar l'estat del bé, els riscos detectats i l'eficàcia de les mesures de salvaguarda existents, tenint en compte els criteris que en van justificar la declaració.

4. Si de l'informe tècnic a què fa referència l'apartat 3 es desprèn una alteració substancial de les circumstàncies que en van justificar la declaració, l'administració declarant la pot modificar o deixar sense efecte, d'acord amb el procediment que estableix l'article 15.8.

5. Si s'acredita l'existència d'una situació de risc greu que afecti un bé, l'administració declarant pot sol·licitar al departament competent en matèria de cultura de la Generalitat la inclusió del bé a la secció de l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya destinada als béns que requereixen mesures urgents de salvaguarda, d'acord amb el procediment que estableix l'article 18. En aquesta situació, l'Administració de la Generalitat pot incloure-la-hi d'ofici.

Article 18. Secció de l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya per als béns que requereixen mesures urgents de salvaguarda

1. L'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya ha de contenir una secció específica destinada als béns que requereixen mesures urgents de salvaguarda perquè es troben en una situació de risc greu que en compromet la viabilitat, la transmissió o la continuïtat.

2. La inclusió d'un bé a la secció a què fa referència l'apartat 1 s'ha de fonamentar en l'existència de riscos greus acreditats de deteriorament o desaparició, derivats, entre altres factors, de la interrupció dels mecanismes de transmissió, la pèrdua de persones portadores de patrimoni cultural immaterial o la transformació del context social, cultural o econòmic en què es manifesta.

3. El procediment per a incloure un bé a la secció a què fa referència l'apartat 1 es pot iniciar:

a) A instància de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors, directament o per mitjà de llurs associacions representatives.

b) A instància de les organitzacions no governamentals acreditades per la UNESCO per a prestar serveis d'assessorament en matèria de patrimoni cultural immaterial.

c) D'ofici, per iniciativa del departament competent en matèria de cultura o a proposta dels ens locals.

4. En el procediment per a incloure un bé a la secció a què fa referència l'apartat 1 ha de constar un informe tècnic elaborat per una persona o un equip amb formació i experiència adequades i directament relacionades amb la tipologia del patrimoni cultural immaterial objecte d'anàlisi. L'informe ha de valorar l'estat del bé, els riscos que en comprometen la viabilitat, la transmissió o la continuïtat i l'eficàcia de les mesures de salvaguarda.

5. La inclusió d'un bé a la secció a què fa referència l'apartat 1 requereix el consentiment previ i informat de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors.

6. La inclusió d'un bé a la secció a què fa referència l'apartat 1 comporta que el departament competent en matèria de cultura de la Generalitat impulsi i coordini les mesures urgents de salvaguarda necessàries per a garantir-ne la viabilitat, la trans-

missió i la continuïtat, amb la participació activa de les comunitats, els grups o les persones que en són portadors.

7. La inclusió d'un bé a la secció a què fa referència l'apartat 1 té caràcter temporal i ha d'ésser objecte de revisió periòdica. Un cop acreditada la superació de la situació de risc, s'ha de deixar sense efecte la inclusió, sens perjudici de la permanència del bé en l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

Article 19. Apropiació indeguda

1. Les administracions públiques han de vetllar, en l'àmbit de llurs competències, perquè el patrimoni cultural immaterial no sigui objecte d'apropiació indeguda per part de persones que no tenen legitimitat per mitjà del reconeixement de drets de propietat intel·lectual o industrial.

2. Les administracions públiques han de vetllar perquè les tecnologies d'intel·ligència artificial, inclosa la generativa, altres sistemes algorísmics i tecnologies similars no duguin a terme una apropiació indeguda del patrimoni cultural immaterial ni en facin un ús sense consentiment o el reconeixement degut amb què se'n pugui desvirtuar la força creativa i, si s'escau, els drets d'autoria, especialment en el cas de dades, expressions artístiques, memòries i coneixements de caràcter comunitari.

Article 20. Accés als béns culturals immaterials d'interès nacional i local

Les comunitats, els grups i les persones que són portadors de béns culturals immaterials d'interès nacional i local i els gestors d'aquest patrimoni estan obligats a permetre:

a) L'examen i l'estudi d'aquests béns per part del personal investigador d'institucions científiques, tècniques o universitàries de prestigi o competència reconeguts.

b) L'accés públic a aquests béns, per tal de garantir a tota la ciutadania els drets a la identitat cultural, d'accés a la cultura, de participació cultural, a l'expressió, la creació i la difusió culturals, i a l'educació i la formació artístiques, sens perjudici dels usos consuetudinaris pels quals es regeix l'accés a determinats aspectes d'aquestes manifestacions culturals.

Capítol V. Polítiques públiques relacionades amb la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial

Article 21. Educació, sensibilització i enfortiment de capacitats

1. Les administracions públiques, en l'àmbit de llurs competències, han de promoure el coneixement, el reconeixement, la valoració, la transmissió i la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial per mitjà de:

a) Actuacions d'educació, sensibilització, difusió i informació destinades al conjunt de la societat, especialment als infants i als joves.

b) Programes de formació i d'enfortiment de capacitats per a les comunitats, els grups i les persones que són portadors d'aquest patrimoni, i també per als professionals que intervenen en la seva identificació, documentació, recerca, gestió i salvaguarda.

c) El foment de la transmissió, tant formal com no formal, els coneixements, les tècniques i les pràctiques que integren el patrimoni cultural immaterial, per mitjà de metodologies participatives i pràctiques, promovent la participació de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors, especialment en l'elaboració de programes educatius adaptats a les particularitats locals, i també de les famílies, de les associacions d'aquest àmbit i de l'alumnat; la formació dels docents, i l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació.

d) La difusió dels valors del patrimoni cultural immaterial, de les amenaces que l'afecten i de les actuacions que es duguin a terme per a la seva salvaguarda.

e) Actuacions educatives que contribueixin al coneixement i la protecció dels espais naturals i dels llocs vinculats a la memòria col·lectiva indispensables per a la pervivència dels béns del patrimoni cultural immaterial.

2. El Govern ha d'incorporar el coneixement del patrimoni cultural immaterial, tant el propi de cada territori com el del conjunt de Catalunya, als currículums dels diversos nivells, etapes, cicles i modalitats del sistema educatiu no universitari, i ha de fomentar la participació activa de l'alumnat en el seu coneixement, la seva transmissió i la seva salvaguarda.

Article 22. Foment de l'estudi del patrimoni cultural immaterial en l'àmbit universitari

1. Els poders públics han de promoure, en col·laboració amb les universitats, la docència, la recerca, la transferència de coneixement i la formació especialitzada en matèria de patrimoni cultural immaterial, i també la creació, la consolidació i el desenvolupament de càtedres universitàries dedicades a aquest àmbit.

2. Les càtedres a què fa referència l'apartat 1 han de contribuir a la documentació, la recerca, la salvaguarda, la transmissió, la difusió i la valoració del patrimoni cultural immaterial, atenent especialment la seva vinculació a les comunitats, els grups i les persones que en són portadors i als territoris i espais en què aquest patrimoni es manifesta.

3. Les administracions públiques poden establir mesures de foment per a la creació, la consolidació i el funcionament de les càtedres a què fa referència l'apartat 1, atenent criteris de qualitat científica, impacte social i vinculació al territori, i han d'afavorir la col·laboració entre aquestes i les comunitats, els grups i les persones que són portadors del patrimoni cultural immaterial, les administracions públiques, els centres de recerca i les entitats culturals, i també la transferència del coneixement generat a les polítiques públiques relacionades amb el patrimoni cultural immaterial.

Article 23. Presència del patrimoni cultural immaterial en els mitjans de comunicació públics

1. Els mitjans de comunicació de titularitat pública han d'incorporar d'una manera regular i significativa continguts destinats a promoure el coneixement, la difusió, la transmissió i la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial, reflectint-ne la diversitat territorial, social i generacional i prestant una atenció especial als béns en situació de vulnerabilitat, risc de desaparició o visibilització insuficient.

2. Els mitjans de comunicació de titularitat pública han de fomentar l'ús de formats, llenguatges, canals i tecnologies accessibles i innovadors, adaptats a l'evolució dels hàbits de consum i participació cultural, amb una atenció especial als infants i els joves, per a afavorir el coneixement, la implicació i la transmissió del patrimoni cultural immaterial.

3. El Govern i les administracions locals han d'establir, per mitjà dels instruments de planificació i els contractes programa corresponents, els criteris, els objectius i els indicadors per a garantir i avaluar el compliment del que estableixen els apartats 1 i 2.

Article 24. Reconeixement institucional

1. En els procediments de concurrència competitiva per a l'atorgament de subvencions en matèria de patrimoni cultural immaterial, les bases reguladores poden valorar els reconeixements institucionals obtinguts en aquest àmbit per les persones o entitats sol·licitants.

2. Les bases dels procediments de concurrència competitiva per a l'atorgament de subvencions en matèria de patrimoni cultural immaterial, en cas d'empat en la puntuació final, poden establir com a criteri de desempat el fet d'haver estat guardonat amb un premi nacional de cultura de la Generalitat de Catalunya o amb un altre guardó de naturalesa equivalent relacionat amb el patrimoni cultural immaterial atorgat per una administració pública.

Article 25. Patrimoni cultural immaterial inclusiu

1. Les administracions públiques han de promoure el patrimoni cultural immaterial inclusiu, basat en els valors del respecte, la igualtat, la no-discriminació, la dignitat i la diversitat, i han de garantir la participació efectiva de les persones amb discapacitat, en igualtat de condicions, en la seva identificació, salvaguarda, transmissió i difusió, afavorint-ne la plena inclusió en la vida cultural.

2. En el marc del que estableix l'apartat 1, les administracions públiques han d'impulsar, d'acord amb els principis de cooperació i de suport a la ciutadania, accions que contribueixin a visibilitzar la discapacitat com una realitat inherent a la societat i a integrar-la en l'imaginari col·lectiu, per mitjà de processos participatius i bidireccionals amb les persones amb discapacitat i les entitats que les representen.

Article 26. Protecció del patrimoni cultural immaterial del poble gitano

Les administracions públiques han de garantir el reconeixement, la protecció i la transmissió del patrimoni cultural immaterial del poble gitano, com a expressió de la seva identitat cultural, i han de vetllar perquè l'aplicació de la normativa que incideixi en el seu exercici sigui compatible amb la seva salvaguarda. En l'elaboració i l'execució de les polítiques públiques que l'afectin, s'ha de garantir la participació efectiva de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors i de les entitats representatives del poble gitano.

Capítol VI. Regles amb relació als béns materials vinculats a béns culturals immaterials i als llocs, espais i paisatge cultural on es desenvolupen

Article 27. Principis generals

Les administracions públiques han de vetllar pel respecte i la conservació dels llocs, els espais, els itineraris i els suports materials en què se sustenten els béns culturals immaterials que són objecte de protecció, sempre que aquesta protecció en permeti el manteniment, l'evolució i l'ús habitual.

Article 28. Planejament urbanístic

1. Els plans i les normes urbanístics que afecten els béns culturals immaterials declarats d'interès nacional o local no poden tenir determinacions que puguin impedir o obstaculitzar el desenvolupament de les manifestacions culturals corresponents.

2. Els plans i les normes urbanístics s'han d'ajustar al que estableix l'apartat 1 abans d'ésser aprovats o bé per mitjà de llur modificació si eren vigents abans de la declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional o local.

Article 29. Protecció dels béns mobles i immobles vinculats a béns culturals immaterials d'interès nacional

1. La declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional pot establir la vinculació del bé cultural immaterial a un bé material, sigui moble o immoble, en la mesura que aquest li serveix de suport.

2. En el procediment d'una declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional que estableix la vinculació a què fa referència l'apartat 1, cal que consti el tràmit d'audiència a les persones físiques o jurídiques propietàries o titulars d'altres drets reals sobre els béns mobles i immobles susceptibles de vinculació.

3. Les persones físiques o jurídiques propietàries o titulars d'altres drets reals sobre els béns mobles i immobles que es declarin vinculats a béns culturals immaterials d'interès nacional han de permetre que aquells serveixin de suport a aquests.

4. Es poden declarar béns culturals d'interès nacional o béns catalogats, de manera singular i d'acord amb la Llei 9/1993, els béns materials, siguin mobles o immobles, vinculats a béns culturals immaterials d'interès nacional en la mesura que són elements que els donen coherència, unitat o significat, fet que en justifica la protecció. Aquests béns materials poden ésser instruments, objectes, artefactes i espais culturals

que són inherents al bé cultural immaterial. La dita declaració requereix tramitar el procediment establert en la Llei 9/1993, que es pot dur a terme simultàniament i coordinadament amb el procediment de declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional.

5. Els béns mobles i immobles vinculats al desenvolupament de béns culturals immaterials d'interès nacional poden ésser objecte de mesures de protecció d'acord amb la legislació aplicable en matèria de patrimoni cultural, urbanisme i ordenació del territori per part de les administracions competents.

6. Els ajuntaments poden incorporar als plans d'usos i als instruments de planejament i protecció municipal els usos vinculats a béns culturals immaterials d'interès nacional, i establir limitacions als canvis d'ús o d'activitat que puguin desvirtuar-ne el valor cultural o comprometre'n la continuïtat.

7. Si els usos a què fa referència l'apartat 6 es desenvolupen en immobles de titularitat privada, les administracions competents han d'adoptar, d'acord amb la legislació aplicable i amb respecte als drets de les persones propietàries, les mesures necessàries per a garantir-ne la continuïtat i el desenvolupament normal, inclosa, si escau, la constitució de servituds o altres limitacions justificades del dret de propietat, vinculades a les necessitats de salvaguarda del bé cultural immaterial d'interès nacional.

8. Si un bé cultural immaterial d'interès nacional està vinculat a un immoble ocupat en règim d'arrendament per la persona o l'entitat que en garanteix el desenvolupament, l'administració competent en aquest bé patrimonial ha de promoure les mesures necessàries per a preservar la continuïtat del bé cultural en l'immoble al qual està vinculat.

9. Als efectes del que estableix l'apartat 8, l'Administració de la Generalitat pot acordar amb les parts del contracte llur subrogació en la posició d'arrendatària, d'acord amb la legislació aplicable, si aquesta mesura és necessària per a garantir la continuïtat del bé cultural. La subrogació comporta l'assumpció dels drets i les obligacions derivats del contracte i ha de garantir, per mitjà dels instruments jurídics corresponents, la continuïtat de l'activitat de les comunitats, els grups i les persones que són portadors del bé cultural immaterial.

Article 30. Patrimoni cultural immaterial vinculat a llocs, espais i paisatges culturals

1. El patrimoni cultural immaterial pot estar indissociablement vinculat a llocs, espais, entorns o paisatges culturals que en fan possible la pràctica, la transmissió, la memòria o la significació cultural i social.

2. Les administracions públiques han de tenir en compte la vinculació a què fa referència l'apartat 1 en les actuacions de protecció, planificació, gestió i intervenció que afectin aquests llocs, espais i paisatges. A aquest efecte, s'han d'identificar i tenir en compte els valors culturals immaterials que hi estan vinculats i garantir la participació efectiva de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors.

3. Si la vinculació entre el patrimoni cultural immaterial i determinats llocs, espais, entorns o paisatges és determinant per a la continuïtat, la transmissió o la significació cultural d'aquest patrimoni, es poden establir mesures o instruments específics de reconeixement i salvaguarda, d'acord amb aquesta llei i la resta de la legislació aplicable, amb la participació efectiva de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors. L'establiment d'aquestes mesures o instruments no comporta, per si mateix, la creació de noves categories de béns culturals.

Article 31. Manifestacions del patrimoni cultural immaterial en l'espai públic

1. Les administracions públiques han d'adoptar les mesures necessàries per a facilitar a les comunitats, els grups i les persones que són portadors del patrimoni cultural immaterial l'ús i l'ocupació de l'espai públic per a dur a terme llurs mani-

festacions, especialment les festes, els rituals, les celebracions i altres formes de sociabilitat col·lectiva, i afavorir-ne la transmissió i la continuïtat.

2. Les administracions públiques, en l'àmbit de llurs competències, han d'establir procediments simplificats i coordinats per a autoritzar l'ocupació temporal de l'espai públic amb motiu de les manifestacions del patrimoni cultural immaterial, amb la finalitat de reduir les càrregues administratives de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors i de les entitats que les representen.

3. Els ajuntaments, en la regulació de l'ús de l'espai públic, han de tenir en compte el caràcter cultural i comunitari de les manifestacions del patrimoni cultural immaterial i, si escau, llur naturalesa no lucrativa, i n'han d'afavorir la realització, sens perjudici de les exigències de seguretat, convivència i respecte a l'entorn.

4. Les disposicions reglamentàries i les ordenances locals que regulen l'ús dels espais públics o privats d'ús col·lectiu han de tenir en compte les característiques pròpies de les manifestacions del patrimoni cultural immaterial, per tal d'evitar limitacions o restriccions innecessàries o desproporcionades que en dificultin la realització, la transmissió o la continuïtat.

Article 32. Patrimoni cultural immaterial vinculat als masos, les masies i les cases de pagès

1. Els masos, les masies i les cases de pagès són espais rellevants per a la conservació i la transmissió del patrimoni cultural immaterial vinculat al món rural, per haver estat històricament suport de pràctiques, coneixements, tècniques, usos socials i formes de vida reconeguts per les comunitats que hi estan lligades.

2. Les actuacions de protecció, planificació, gestió i intervenció que afectin els masos, les masies i les cases de pagès han de tenir en compte el patrimoni cultural immaterial que hi està vinculat, especialment les pràctiques agràries; els coneixements, els usos socials i les tècniques tradicionals; la toponímia; la memòria oral; les pràctiques culturals relacionades amb l'explotació i l'habitació d'aquests espais, i les formes de vida que s'hi associen, i han de garantir la participació de les persones, les famílies i les comunitats que hi estan vinculades.

3. La salvaguarda del patrimoni cultural immaterial vinculat als masos, les masies i les cases de pagès no s'ha de limitar a la conservació material dels edificis, sinó que ha d'afavorir, quan sigui possible, les condicions que permetin la continuïtat, l'evolució i la transmissió dels usos, els coneixements i les pràctiques que els confereixen significació cultural.

Article 33. Patrimoni cultural immaterial vinculat als entorns urbans històrics

1. Els entorns urbans històrics poden constituir espais de desenvolupament, transmissió i continuïtat del patrimoni cultural immaterial vinculat a les pràctiques socials, culturals, econòmiques i comunitàries que els són pròpies, especialment si els valors socials, culturals i simbòlics associats a aquests entorns són determinants per a la continuïtat i la significació d'aquest patrimoni.

2. Les actuacions de planificació, transformació o intervenció que afectin els entorns a què fa referència l'apartat 1 han de tenir en compte el patrimoni cultural immaterial que hi estigui vinculat i promoure la participació de les comunitats, els grups i les persones que en són portadors.

Article 34. Les cases de la festa

1. Les cases de la festa són equipaments culturals de referència per a la salvaguarda, la transmissió i la difusió del patrimoni cultural immaterial.

2. Les administracions públiques, en l'àmbit de llur competències, han de promoure el desenvolupament de les cases de festa i garantir, si són de llur titularitat, els mitjans necessaris per al compliment de llurs funcions.

3. L'Administració de la Generalitat ha d'impulsar un pla de foment de les cases de la festa i integrar-les en la planificació dels equipaments culturals de Catalunya.

Capítol VII. Associacionisme cultural i patrimoni cultural immaterial

Article 35. Mesures d'impuls de l'associacionisme cultural en matèria de patrimoni cultural immaterial

L'Administració de la Generalitat ha d'impulsar el desenvolupament de l'associacionisme cultural en matèria de patrimoni cultural immaterial per mitjà de les mesures següents:

a) Donar suport a les entitats i les administracions locals en llurs iniciatives de promoció de l'associacionisme cultural en aquesta matèria.

b) Promoure la interrelació i el treball cooperatiu del teixit associatiu relacionat amb el patrimoni cultural immaterial, afavorint-ne l'articulació territorial i sectorial, i donar suport a les federacions, confederacions i organitzacions coordinadores com a estructures representatives.

c) Promoure l'amateurisme cultural en l'àmbit del patrimoni cultural immaterial per mitjà d'actuacions de reconeixement, difusió, foment i impuls dels canvis normatius necessaris per a facilitar-ne la pràctica i reforçar-ne el prestigi social. Als efectes d'aquesta llei, s'entén per *amateurisme cultural* l'activitat de creació, interpretació o difusió artística desenvolupada d'una manera voluntària i no remunerada, motivada principalment per l'interès cultural, la participació comunitària i el servei a la societat, i no per l'obtenció d'un benefici econòmic.

d) Fomentar la recollida sistemàtica de dades estadístiques i l'elaboració d'estudis sectorials sobre l'associacionisme cultural en matèria de patrimoni cultural immaterial, i garantir la difusió pública dels seus resultats.

Article 36. Drets i obligacions de les entitats d'interès cultural del patrimoni cultural immaterial

1. Les associacions i fundacions que desenvolupen llurs activitats en l'àmbit dels béns inscrits a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya i que siguin entitats declarades d'interès cultural, d'acord amb la legislació aplicable, tenen dret a:

a) Fer constar aquesta condició en llurs activitats, comunicacions i publicacions.

b) Ésser objecte de mesures específiques de promoció, difusió i foment per part de les administracions públiques, d'acord amb aquesta llei i la resta de l'ordenament jurídic.

c) Participar en les convocatòries, programes i actuacions específicament destinats a les entitats d'interès cultural, d'acord amb les bases reguladores corresponents.

2. La declaració d'entitat d'interès cultural en l'àmbit del patrimoni cultural immaterial no comporta, per si mateixa, el reconeixement automàtic d'ajuts, beneficis fiscals o altres avantatges econòmics, que es regeixen per llur normativa específica.

3. Les associacions i fundacions que desenvolupen activitats en l'àmbit del patrimoni cultural immaterial que siguin entitats declarades d'interès cultural han de:

a) Mantenir els requisits que van justificar llur declaració com a entitat d'interès cultural.

b) Comunicar al departament competent en matèria de cultura qualsevol modificació substancial dels estatuts, de llur finalitat, de l'estructura organitzativa o de les activitats que pugui afectar el manteniment dels requisits exigits per a la declaració.

c) Col·laborar amb les administracions públiques en les actuacions de documentació, recerca, salvaguarda, transmissió i difusió del patrimoni cultural immaterial vinculades als seus àmbits d'actuació, quan se'ls ho requereixi.

d) Facilitar la informació necessària per a mantenir actualitzat el registre d'entitats d'interès cultural.

Capítol VIII. Òrgan consultiu

Article 37. Consell assessor en matèria de patrimoni cultural immaterial

1. Per a l'exercici de les funcions que aquesta llei atribueix, el departament competent en matèria de cultura ha de disposar d'un òrgan col·legiat de caràcter consultiu en matèria de patrimoni cultural immaterial, sens perjudici de les funcions que exerceix amb relació a la resta de patrimoni cultural.

2. L'òrgan a què es refereix l'apartat 1 ha de tenir un caràcter assessor amb funcions de participació, impuls i salvaguarda del patrimoni cultural immaterial.

3. Sens perjudici del que estableix aquesta llei, la composició, les funcions i les normes de funcionament de l'òrgan a què es refereix l'apartat 1 es determinen per ordre de la persona titular del departament competent en matèria de cultura.

4. La composició de l'òrgan a què es refereix l'apartat 1 ha d'ésser plural i interdisciplinària, de manera que ha d'estar format per una representació suficient del teixit associatiu portador del patrimoni cultural immaterial i de les especialitats tècniques implicades en aquest àmbit.

5. L'òrgan a què es refereix l'apartat 1 pot constituir, per a l'exercici de les seves funcions, comissions, grups de treball o altres òrgans interns de caràcter temporal o permanent, amb funcions d'estudi, assessorament o proposta, en els termes que es determini reglamentàriament.

6. L'òrgan a què es refereix l'apartat 1 ha d'exercir les seves funcions sens perjudici de les competències exercides per altres òrgans consultius o assessors de caràcter col·legiat en matèria de patrimoni cultural i hi ha d'actuar coordinadament.

Capítol IX. Règim sancionador

Article 38. Infraccions administratives

1. L'incompliment de les obligacions establertes per aquesta llei tenen la consideració d'infracció administrativa, llevat que constitueixi un delicte. Les infraccions d'aquesta llei es classifiquen en lleus, greus i molt greus.

2. És una infracció lleu l'incompliment injustificat de les obligacions que estableix l'article 20 relatives a facilitar l'examen i l'estudi dels béns culturals immaterials d'interès nacional i local per part del personal investigador i a garantir-hi l'accés públic, en els termes i amb les limitacions que estableix el dit article.

3. És una infracció greu de les persones físiques o jurídiques propietàries o titulars d'altres drets reals sobre béns mobles o immobles vinculats a béns culturals immaterials d'interès nacional impedir que aquells serveixin de suport material d'aquests.

4. És una infracció molt greu impedir injustificadament la celebració o el desenvolupament d'un bé cultural immaterial d'interès nacional, i destruir totalment o parcialment els béns mobles o immobles vinculats a aquest.

5. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de cinc anys d'haver-se comès; les infraccions greus, al cap de tres anys, i les infraccions lleus, al cap de dos anys.

Article 39. Sancions

1. Les sancions que es poden imposar per les infraccions que estableix l'article 38 es regeixen per l'article 73 de la Llei 9/1993.

2. Les sancions imposades de conformitat amb aquesta llei poden ésser publicades per l'òrgan sancionador, atenint-se als criteris que siguin establerts per reglament, un cop han esdevingut fermes en la via administrativa.

Article 40. Òrgan sancionador

1. L'inici del procediment sancionador correspon a la persona titular de la direcció general competent en matèria de cultura.

2. La imposició de les sancions per infraccions lleus i greus pertoca a la persona titular del departament competent en matèria de cultura, i per infraccions molt greus, al Govern.

3. El termini per a resoldre i notificar la resolució dels procediments sancionadors per les infraccions regulades per aquesta llei és d'un any.

Disposicions addicionals

Primera. Integració i classificació dels béns culturals immaterials reconeguts amb anterioritat a aquesta llei

1. Es declaren béns culturals immaterials d'interès nacional:

a) Els béns inscrits a la Llista representativa del patrimoni cultural immaterial de la humanitat de la UNESCO i els béns declarats manifestacions representatives del patrimoni cultural immaterial de l'Estat, amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta llei, sempre que formin part de la cultura catalana.

b) Les festes patrimonials d'interès nacional i els elements festius patrimonials d'interès nacional declarats d'acord amb el Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya.

c) Les festes tradicionals d'interès nacional i els elements festius tradicionals d'interès nacional declarats d'acord amb el Decret 389/2006 que acreditin una trajectòria de cent anys com a mínim, comptada des de la data d'inici que consti en l'expedient de declaració, encara que aquesta antiguitat s'hagi assolit amb posterioritat a la tramitació de l'expedient.

2. Es declaren béns culturals immaterials d'interès local:

a) Les festes tradicionals d'interès nacional i els elements festius tradicionals d'interès nacional declarats d'acord amb el Decret 389/2006 que no compleixin el requisit d'antiguitat que estableix l'apartat 1.*c*.

b) Les festes populars d'interès cultural declarades d'acord amb el Decret 389/2006.

c) Les festes, els elements festius, les manifestacions i les celebracions inscrits en el Catàleg del patrimoni festiu de Catalunya que no hagin estat declarats béns culturals immaterials d'interès nacional d'acord amb l'apartat 1.

3. S'inscriuen a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya els béns a què fan referència els apartats 1 i 2.

4. Les declaracions i les inscripcions que estableix aquesta disposició es produeixen directament per ministeri de la llei, sense necessitat de tramitar els procediments ordinaris de declaració o inscripció regulats per aquesta llei. Correspon a les administracions competents practicar les inscripcions o anotacions corresponents. La modificació o la revocació de les declaracions es regeix pels procediments establerts per aquesta llei, segons la categoria de protecció del bé.

Segona. Competències del Consell General d'Aran

Correspon al Consell General d'Aran, en l'àmbit del seu territori, les competències que aquesta llei assigna a l'Administració de la Generalitat i que s'enumeren a continuació:

a) L'inici i la instrucció dels procediments per a la declaració de bé cultural immaterial d'interès nacional i per a modificar o deixar sense efectes una declaració, que regulen els articles 11 i 13. Si el departament competent en matèria de cultura considera procedent la declaració d'un bé cultural immaterial d'interès nacional d'Aran, pot requerir al Consell General d'Aran l'inici del procediment; en cas que aquest requeriment no sigui atès en el termini de dos mesos, el departament esmentat pot iniciar el procediment de declaració.

b) Promoure polítiques públiques per a garantir la salvaguarda dels béns culturals immaterials d'interès nacional.

Tercera. Règim especial de municipi de Barcelona

Aquesta llei és aplicable al municipi de Barcelona sens perjudici del que estableix la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona.

Quarta. Masos, masies i cases de pagès del nomenclàtor del cens de població del 1860

Als efectes d'aquesta llei, són béns vinculats a béns culturals immaterials d'interès nacional els masos, les masies i les cases de pagès inclosos en el nomenclàtor del cens de població del 1860 en referència a Catalunya que es conservin totalment o parcialment, sens perjudici del procediment de reconeixement o inscripció que correspongui. En el termini de tres anys, el departament competent en matèria de cultura ha d'elaborar la relació individualitzada d'aquests béns.

Cinquena. Béns del patrimoni cultural immaterial que ja no són vigents o que han desaparegut

La Generalitat de Catalunya ha de vetllar per la identificació, la documentació, l'estudi i la preservació del coneixement relatiu als béns del patrimoni cultural immaterial que ja no són vigents o que han desaparegut, com a testimoni de la memòria col·lectiva i de les formes de vida del passat, sens perjudici de llur valor científic, educatiu o cultural.

Sisena. Compatibilitat del patrimoni cultural immaterial amb la normativa acústica

1. La salvaguarda del patrimoni cultural immaterial que genera paisatges sonors s'ha de fer compatible amb la normativa acústica, d'acord amb els principis de proporcionalitat, adequació cultural i respecte a la convivència.

2. Els béns del patrimoni cultural immaterial degudament inscrits d'acord amb aquesta llei que comportin emissions acústiques inherents a llur naturalesa, desenvolupament o transmissió han d'ésser objecte d'un tractament específic en l'aplicació de la normativa contra la contaminació acústica.

3. Les emissions acústiques derivades directament i necessàriament de l'exercici dels béns del patrimoni cultural immaterial a què fa referència l'apartat 2, quan es produeixin dins els marcs temporals, espacials i funcionals propis de la pràctica cultural corresponent, no tenen la consideració de contaminació acústica als efectes de la normativa sectorial aplicable.

4. Les emissions acústiques originades exclusivament com a conseqüència de la realització d'activitats pròpies del patrimoni cultural immaterial, inclosa la preparació o assaig, en equipaments destinats a aquest ús no tenen la consideració de contaminació acústica quan es produeixin, amb caràcter ordinari, entre les 08.00 h i les 22.00 h, i, amb caràcter ampliat, dos dies a la setmana fins a les 24.00 h i un tercer dia, divendres o dissabte, fins a la 01.00 h, atès que es tracta d'emissions inherents al desenvolupament normal d'aquests béns i a la vida ordinària d'aquests espais.

5. L'aplicació d'aquest règim específic no pot desvirtuar el contingut essencial del bé cultural protegit ni impedir-ne l'exercici efectiu, i s'ha de dur a terme amb criteris de ponderació entre la protecció dels drets culturals i la protecció del medi ambient acústic.

6. Les administracions públiques competents han d'adoptar mesures de coordinació normativa i administrativa per a garantir la compatibilitat efectiva entre la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial i la regulació acústica, inclosa l'adaptació, si escau, de franges horàries, condicions d'ús o règims d'excepció justificats.

7. El que disposa aquesta disposició no és aplicable a activitats alienes al patrimoni cultural immaterial ni a usos accessoris o complementaris que no en constitueixin una expressió directa, encara que es duguin a terme amb ocasió d'aquests béns.

Disposicions transitòries

Primera. Sol·licituds de catalogació pendents de resolució

1. Les sol·licituds de catalogació de manifestacions del patrimoni immaterial presentades d'acord amb la normativa anterior a aquesta llei que estiguin pendents de resolució en el moment de la seva entrada en vigor s'han de tramitar i resoldre d'acord amb les disposicions d'aquesta llei relatives a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya, respectant el principi de conservació dels actes.

2. Les sol·licituds a què fa referència l'apartat 1 s'han de resoldre i notificar dins el termini de sis mesos que estableix l'article 8 d'aquesta llei. Un cop transcorregut el termini sense que s'hagi notificat una resolució expressa, les sol·licituds s'entenen estimades i els béns queden inscrits en l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya.

Segona. Declaració dels béns culturals immaterials reconeguts pel Parlament de Catalunya

1. Es declaren béns culturals immaterials d'interès nacional les festes i els elements festius el reconeixement dels quals com a patrimonials d'interès nacional hagi estat aprovat pel Parlament de Catalunya abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei i respecte als quals s'hagi instat la Generalitat a acordar la declaració corresponent.

2. Es declaren béns culturals immaterials d'interès local:

a) Les festes i els elements festius el reconeixement dels quals com a tradicionals d'interès nacional hagi estat aprovat pel Parlament de Catalunya abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei i respecte als quals s'hagi instat la Generalitat a acordar la declaració corresponent.

b) Les festes el reconeixement de les quals com a populars d'interès cultural hagi estat aprovat pel Parlament de Catalunya abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei i respecte a les quals s'hagi instat la Generalitat a acordar la declaració corresponent.

3. Els béns declarats d'acord amb aquesta disposició s'inscriuen a l'Inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya, si no hi consten inscrits prèviament. Les declaracions es produeixen directament per ministeri de la llei, sense necessitat de tramitar els procediments ordinaris de declaració regulats per aquesta llei. Correspon a les administracions competents practicar les inscripcions o anotacions corresponents.

Disposició derogatòria

1. Es deroguen les lletres *a* i *d* de l'article 1 i el capítol I de la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.

2. Es deroga el Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya.

Disposicions finals

Primera. Modificació de l'article 1 de la Llei 9/1993

Es modifica l'apartat 3 de l'article 1 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, que resta redactat de la manera següent:

«3. També formen part del patrimoni cultural català els elements que integren el patrimoni cultural immaterial, de conformitat amb el que estableix la legislació especial.»

Segona. Grup de coordinació interdepartamental

1. El Govern ha de crear, per mitjà d'un decret, un grup de coordinació interdepartamental específic integrat per representants dels departaments competents en matèria de cultura, associacionisme, interior, ensenyament, universitats, turisme, entitats jurídiques i delegacions a l'estranger i de la Corporació Catalana

de Mitjans Audiovisuals, que compti amb la participació de representants de les associacions de municipis, a fi de coordinar el desenvolupament de les polítiques necessàries per a contribuir a la consecució dels objectius que estableix aquesta llei i donar-hi suport.

2. El grup de coordinació a què fa referència l'apartat 1 s'ha d'adscriure al departament competent en cultura.

Tercera. Autorització de desplegament

S'autoritza el Govern perquè dicti les disposicions necessàries per al desplegament d'aquesta llei, tret dels aspectes que la llei estableix que s'han de desplegar per mitjà d'ordre.

Quarta. Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor al cap de vint dies d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 4 de novembre de 2026

El secretari de la Comissió, Ernesto Carrión Sablich; el president de la Comissió, Joan Ignasi Elena Garcia

ESMENES RESERVADES PER A DEFENSAR EN EL PLE

Grup Parlamentari de Junts
180

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya
137, 156

Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya
1, 4, 20, 38, 50

Grup Parlamentari Comuns
14, 208

Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar
81, 97, 99